

Фочичъ-Мехмед-ага, Аганлія, Кючукъ-Али и Мулла-Юзуфъ, Бѣлградъ взѣхъ, паша-тѣ и епископъ-тѣ бѣлградскій усмъртихъ и цѣлѣ Сърбія подъ власть-тѣ си турихъ; тогда Кара-Георгій бѣше пѣрвый отъ оныя, кои-то бѣхъ на смърть опредѣлени.

При всичко-то свое незаюздано свирѣштво, въ кое-то тѣи нито мѣркъ нито границѣ имахъ, сговорихъ ся даи-тѣ, да избѣжѣтѣ всички-тѣ кнезове**) и всички-тѣ въ храбрость познаты мѣжѣ въ Сърбія, кои-то бы могле да ся противѣтъ на тѣхни-тѣ насилія.

Тыя бездѣлія на даи-тѣ, кои-то ужесавать всѣкѣ живѣ души и настрѣхвать космы тѣ на главѣ-тѣ, приповѣдва Г. Л. Ранке (Сърбска революція, Берлинъ 1844, страна 99) на следующій способъ:

Даи-тѣ въспоставихъ едно ново правление, и за да бы това по-добрѣ подпомогнали, събрахъ тѣи освенъ Яничары-тѣ още еднѣ вторѣ силѣ при себе си. Сиречь Бошняцы и Арнаути вѣрвѣхъ безчислено при тѣхъ, половин-голи человѣцы,

---

градско-то окруженіе. Притяжанія-та (мюлкюве-тѣ), кои-то тѣи притяжавахъ, държахъ си ги като четѣмъ единствено принадлеать (Krongüter). Тѣи сѣщи-тѣ пакъ тѣрсахъ прибѣжище въ сѣседны-тѣ области; въ сѣщо-то вѣрѣи подвигъ-тѣ на Пазваноглу въ Видинѣ дойде имъ като добрѣ дошелъ, като имахъ преніе съ Ебу-Бекіра.

**) Кнезове сѣ наричали Сърби-тѣ оныя, кои сѣ были началници или главатары на нѣкое общество или село. Това название ся е още и до днесъ съхранило мѣжду простый народъ въ Сърбія. Наши-тѣ Българи около Сърбскѣ-тѣ границѣ живѣщи казвать на началници-тѣ си (чорбаджин) и днесъ: кнезь, баш-кнезь и кметъ.